

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1512

гр. София, 14.01.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в закрито заседание на 14.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разглежда дело номер **9062** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от ГПК във връзка с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по молба на Б. А. П.-жалбоподател по адм. дело 9062/24г. по описа на Административен съд София- град, постъпила на 12.12.2024г., за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските. В молбата са наведени доводи, че присъдените в полза на „Център за градска мобилност“ /ЦГМ/ ЕАД разноси в размер на 1000 лева са необосновани, неправилни, несправедливи и прекомерни, като не са съобразени с действителната правна и фактическа сложност на делото, развило се в едно съдебно заседание, без изготвяне на експертизи по спора, без предявени кумулативно съединени иска, както и че наложената и заплатена глоба е в размер на само 30лв.

В срок от насрещната страна е постъпило становище от адв. М. Г., пълномощник на ответника по делото, с което се оспорва основателността на искането, тъй като присъденото адвокатско възнаграждение е съобразено с оказаната адвокатска защита и Наредбата за минималния размер на адвокатските възнаграждения.

Административен съд –София град, в настоящия състав, като съобрази изложеното в молбата и становището, намери за установено следното:

Молбата е подадена в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. По същество е неоснователна по следните съображения:

Разпоредбата на чл.248, ал.1 ГПК /приложима по силата на препращащата норма на 144 АПК/ постановява, че в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо-в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени решението в частта на разноските. Разпоредбата е приложима и по отношение и на другите актове, с които производството по делото е приключило, в това число и определенията при прекратяване на производството.

Отговорността за разноси е уредена в чл.143 от АПК, съгласно която когато съдът

отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Според ал.3 на чл.143 АПК когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ.

Видно е от съдържанието на разпоредбата на чл. 143 от АПК, че правилата за дължимост на разноски са обусловени от резултата при оспорването.

В случая, със съдебното решение № 25012 от 27.11.2024г. съдът е отхвърлил жалбата на Б. А. П. срещу принудителна административна мярка по чл.167, ал.2, т.2 от Закона за движение по пътищата, изразяваща се в принудително задържане чрез поставяне на „скоба“ на лек автомобил „Т. А.“, с рег. [рег.номер на МПС] приложена на 28.08.24г. от „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“ в „Център за градска мобилност“. Със същото решение е осъдил П. да заплати на „Център за градска мобилност“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в размер на 1000 лева, представляващи заплатени от дружеството възнаграждение на процесуалния представител адв. М. Г. въз основа представения по делото договор за правна защита и съдействие.

Съдът констатира, че в хода на съдебното производство списъкът на разноските е представен от адв. Г. на 13.11.2024г., ведно с месечно банково извлечение, в проведеното на същата дата съдебно заседание и са изрично поискани в края на устните заседания. В тази връзка, следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания-аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК- Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най- късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Т.е. денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент.

Предвид така очертаната правна рамка, съдът посочва, че разноските за проведеното съдебно производство са своевременно поискани от процесуалния представител на ответника въз основа на представен списък за разноски, договор за правна защита и съдействие и извлечение от банковата сметка на адв. Г., за заплащане на адвокатския хонорар в размер на 1000 лева.

Основни аргументи, които се релевират в молбата на Б. П. са за прекомерност на претенцията, но те не могат да бъдат изразени за първи път след постановяване на съдебното решение. В случая от жалбоподателя в производството не е направено възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски, въпреки че в проведеното по делото съдебно заседание на 13.11.24г., в което делото е обявено за решаване, същият се е явил лично. Не съществува законова възможност възражението за прекомерност да бъде направено след приключване на устните състезания и постановяване на крайния акт по делото. В този смисъл виж Определение № 4310/14.04.2020г. по адм. дело № 2288/2020г.на ВАС, Определение № 12454/08.10.2020г. по адм. дело № 10591/2020г.на ВАС.

На следващо място, за да постанови решението си в частта за разносните съдът е изложил мотиви, съгласно изискването на чл. 172а, ал. 2 АПК и е изразил волята си в диспозитива на съдебния акт. Несъгласието на искателя с аргументите на съда не е основание за изменение на решението в частта за разносните. Съдебният акт не е непълен, тъй като съдът се е произнесъл по предмета на правния спор изцяло. Не е налице грешка във формирането на волята на съдебния състав, нито пропуск, които да налагат изменение на решението в частта за разносните по реда на чл. 248 ГПК.

С оглед на това решението в частта, относно разносните не следва да бъде изменяно.

Мотивиран от горното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК, Административен съд –София град, Трето отделение, 73 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Б. А. П. за изменение на Решение № 25012 от 27.11.2024г., постановено по адм. дело №9062/24г. по описа на Административен съд София град, Трето отделение, 73-и състав, в частта за разносните.

Определението подлежи на обжалване, съгласно чл. 248, ал.3 от ГПК, по реда, по който подлежи на обжалване съдебното решение, с частна жалба в 14 дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.